

## Voorwoord

Lieve lezer,

Tijdens het schrijven van dit verhaal over loverboys en jeugdzorg, bereikte mij het verdrietige en schokkende nieuws over het meisje uit Vlaardingen.

In dit verhaal wilde ik de mishandelingen, geestelijk en/of lichamelijk, in sommige pleeggezinnen en het falen van de jeugdzorg benoemen. Juist omdat ik dit van dichtbij heb meegemaakt.

Uit respect voor alle slachtoffers van huiselijk geweld heb ik besloten om het verhaal aan te passen.

Ik vind het belangrijk om misstanden - zoals falende jeugdzorg, uithuisplaatsing, huiselijk geweld en loverboys - bespreekbaar te maken. Iets wat ik in al mijn boeken nastreef.

Dit boek draag ik dan ook op aan alle jonge mensen die kwetsbaar in de wereld staan.

Elk kind hoort de kans te krijgen om liefdevol en beschermd op te groeien in een veilige omgeving.

“Bloemblaadjes in een spinnenweb” is volledig fictief. De namen, personages en gebeurtenissen die erin worden beschreven, zijn ontsproten aan mijn verbeelding. Elke gelijkenis met echte personen, gebeurtenissen of locaties berust op puur toeval.

Liefs,  
Mariska

## Proloog

Voetstappen klinken op de trap en ik hoor mijn hart bonzen. De paniek die ik voel is niet te omschrijven. Ik trek de dekens over mijn hoofd, in de hoop dat ze mijn kamer voorbijgaan. Ben ik het vandaag, of wordt het iemand anders?

Na een paar, bijna ondragelijk lange, minuten wint mijn nieuwsgierigheid het. Voorzichtig, alsof ik bang ben dat ze me horen, kruip ik onder mijn vieze, stinkende deken vandaan.

Het eerste wat ik zie, zijn witte, dure sneakers. Onwillekeurig begin ik te trillen. Langzaam kijk ik omhoog en voel mijn tranen branden.

‘Sta op!’

In de wetenschap dat smeken averechts werkt, kom ik gehoorzaam overeind, zoals mij hardhandig is geleerd. Ik maak mijn naakte lichaam klein door mijn schouders te laten hangen en kijk naar de grond. Mijn geblondeerde haren vallen langs mijn gezicht. Onwillekeurig spant mijn lichaam zich, klaar om de klappen op te vangen. Mijn keel voelt droog en ik heb moeite met slikken.

Mijn blauwe oog is nog niet hersteld van de mishandeling van een paar dagen geleden, en ik hoop maar dat het deze keer mijn lijf is dat de klappen en schoppen krijgt.

## **Hoofdstuk 1**

Asha, 1998

Voor de zoveelste keer hoorde ik hoe mijn papa en mama ruzie maakten. Het gebeurde de laatste tijd zo vaak dat ik me al bijna niet meer kon voorstellen hoe het was als ze dat niet deden. Er was altijd spanning tussen mijn ouders. Mijn vader zat voortdurend op mijn moeder te vitten. Nooit deed zij iets goed in zijn ogen, terwijl zij zo haar best deed om het hem zo aangenaam mogelijk te maken.

Mijn broer Jayden en ik zaten samen in mijn slaapkamer, en ik zag de bezorgde blik in zijn ogen. Hij kwam wel vaker naar mij toe als het weer hommeles was, want papa was altijd onvoorspelbaar als hij had gedronken. Soms kwam hij mijn kamer binnen en begon dan ruzie te zoeken met mij. Hij had Jayden ook weleens zomaar geslagen. Gewoon uit het niets had mijn broer klappen gekregen.

Mij had papa maar een keer geslagen, maar dat was per ongeluk geweest, en had er gelijk heel veel spijt van gehad. Meestal schreeuwde hij en zei hij hele nare dingen tegen me, en soms stond hij dreigend voor me, maar hij raakte me niet aan. Ik weet niet wat ik erger vond: klappen of gemene woorden, zoals dat ik nooit geboren had moeten worden. Of dat ik te dom was om te poepen.

Niemand in ons gezin deed ooit iets goed in zijn ogen. Tegen mij zei hij vaak dat ik op de verkeerde plek zat, of dat ik in de weg liep. Ik dronk te veel limonade, en ik deed het niet goed op school. Het maakte niet uit wat ik deed, ik deed altijd alles fout.

Mama had het een paar keer voor me opgenomen en tegen papa gezegd dat hij normaal tegen mij moest doen, maar daar trok hij zich niets van aan.

Soms hoopte ik dat hij mij wél zou slaan, want dat deed minder pijn dan zijn kwetsende woorden.

Vandaag begonnen de ruzies al in de middag. Papa was die nacht niet thuisgekomen en kwam doodleuk tijdens de lunch het huis binnenlopen. Wij hadden kerstvakantie en zaten nog aan de eettafel.

Mijn moeder negeerde hem, en daar was hij niet van gediend. Mijn vader ging dreigend voor mijn moeder staan, en ik zag dat het foute boel was.

Jayden pakte me bij mijn arm en zei dat we naar mijn slaapkamer gingen. Aan zijn blik te zien, dacht hij er hetzelfde over als ik. We deden mijn slaapkamerdeur dicht. Jayden ging op het krukje zitten en ik op mijn bed.

We konden duidelijk horen hoe papa mama sloeg, en hoe mama smeekte dat hij moest stoppen. Papa schreeuwde en servies werd stukgesmeten.

Mijn hart huilde en ik sloeg mijn handen voor mijn oren. Dit wilde ik niet horen. Ik werd er onpasselijk van.

Jayden ging naast me op bed zitten. Ik kon aan de blik in zijn ogen zien dat hij zich niet op zijn gemak voelde.

Hij pakte me vast en zei zachtjes: 'Ik moet mama helpen, het gaat volgens mij niet goed. Red jij het hier alleen?' Hij gaf mij mijn knuffelbeer. 'Mister Big zal je beschermen, oké?'

Dankbaar drukte ik Mister Big stevig tegen mij aan. Iets waar papa een hekel aan had; in zijn ogen was ik te oud voor een knuffel. Een paar weken geleden had hij mijn andere lievelingsknuffel kapotgemaakt. Hij had de inhoud voor mijn ogen eruit getrokken en op de grond gegooid. Woedend had hij geschreeuwd dat ik geen baby was en dat ik me als een volwassene moest gedragen. Ik snapte het niet. Waarom was een knuffel niet goed voor mij? Ik had geprobeerd om mijn

tranen binnen te houden, want papa werd woest als ik begon te huilen. Dat had ik al op jonge leeftijd geleerd. Ik vond papa stom, en ik was altijd bang voor hem.

‘Ga maar even onder je deken liggen. Ik kom je strakjes halen, als papa weer normaal kan doen.’ Jayden stond op en sloeg de deken open. ‘Kom maar, dan stop ik je even in,’ zei hij liefdevol.

Jayden en ik hielden zielsveel van elkaar. Elke dag zei hij dat hij mij altijd zou beschermen, en dat wij, als we later groot waren, samen in een huis zouden wonen. Mijn broer nam het altijd voor me op, en hij kon altijd zulke mooie verhalen vertellen.

Braaf kroop ik onder de deken en Jayden gaf mij een kus op mijn voorhoofd. Ik fluisterde dat hij voorzichtig moest doen, omdat papa nu zo opgefokt was. Hij knikte en dekte me toe. Zijn donkere ogen stonden verdrietig.

Ondanks de deken rilde ik. Ik had het zo koud. Al een paar keer had ik aan de knop van de verwarming gedraaid, maar die werd maar niet warm. Ik kroop naar het plekje waar ik had gezeten. Dat voelde iets warmer aan.

Jayden keek even naar me. ‘Als ik terugkom, neem ik een fles met warm water voor je mee. Die zal je verwarmen.’

‘Wil je dan ook wat eten voor me meenemen?’ Mijn maag knorde. We hadden vandaag alleen maar aardappelen met appelmoes voor de lunch gehad. Vandaag was er geen brood of een koekje meer geweest. Het was het einde van de week, en dat betekende dat de kasten leeg waren. Mama warmde dan altijd het eten op dat er nog over was in de kasten.

Jayden knikte. ‘Ik zal kijken wat ik nog kan vinden. Komt goed. Je weet dat mama pas morgen weer naar het Leger des Heils kan, en volgens mij is alles al op, maar ik ga mijn best doen. Ik moet nu echt mama gaan helpen. Pap is weer

dronken, en je weet waartoe hij dan in staat is.’

Ik knikte. Papa was de laatste tijd alleen maar dronken, en vaak zag ik mama de volgende ochtend met blauwe plekken. Gisteren had ik bij mijn broer een grote schram op zijn rug gezien, toen hij zich aan het uitkleden was. Ik had hem gevraagd hoe hij eraan kwam, maar hij had mij daar geen antwoord op gegeven. Dat hoefde ook niet, want ik wist het eigenlijk al.

‘Doe je voorzichtig?’ vroeg ik bezorgd toen Jayden bij de deur stond. Hij knikte met een glimlach. ‘Altijd!’

Vanuit de woonkamer klonk veel geschreeuw en ik probeerde te horen wie wat zei. De stem van mama kon ik er zo uithalen, maar de stemmen van mijn broer en mijn vader waren wat moeilijker te onderscheiden. Vooral als ze boos waren, dan leken hun stemmen zoveel op elkaar.

Ineens hoorde ik een hoop kabaal, gevolgd door een ijzige gil van mijn moeder. Daarna werd alles stil.

Ik spitste mijn oren, want normaal gesproken hoorde ik altijd wel iemand met een deur slaan, wat meestal betekende dat de ruzie tijdelijk was gestaakt. Nu bleef het stil.

Een paar minuten later werd er aangebeld en op de voordeur gebonkt. Ik snapte er niks van; normaal belde niemand aan, en het bonken was meestal op de muren, niet op de voordeur.

Ik kroop mijn bed uit en liep op mijn tenen naar het raam.

Mijn tanden begonnen te klapperen van de kou, en ik zag kleine wolkjes uit mijn mond komen.

Jayden en ik speelden weleens voor de grap dat we een sigaret aan het roken waren. Dan deden we een potlood tussen onze wijs- en middelvinger en deden alsof dat onze sigaret was.

Jayden kon altijd supergoed typetjes nadoen. De ene keer was hij de marktkoopman die appels stond aan te prijzen, de andere keer was hij een bekakte meneer.

Alleen de laatste tijd was hij veel weg, en liet hij mij hier alleen. Al een paar keer had ik tegen hem gezegd dat ik hem miste. Jayden zei dan dat hij zijn best deed om ons hieruit te halen. Ik snapte hem niet. Hoe kon hij dat doen dan?

Ik duwde mijn gordijn een stukje opzij en zag dat buurman Ali en buurman Ismail op de galerij bij de voordeur stonden.

Ineens schrok ik me een hoedje toen het gezicht van buurvrouw Loua voor mijn raam verscheen.

‘Alles oké?’ vroeg ze in gebrekkig Nederlands. ‘Waar is je mama?’

Ik opende mijn raam en zei zachtjes: ‘In de kamer.’

Ze knikte. ‘Blijf maar op je kamer. Ik kom je straks halen.’

Toen liep ze naar Ismail, haar man.

Buurvrouw Loua was altijd heel aardig. Soms ging ik stiekem naar haar toe. Papa wilde niet dat wij ons bemoeiden met Marokkanen, en vooral niet met onze naaste burens. ‘Je weet hoe ze hier lullen op de flat,’ zei hij vaak. ‘Daar komt alleen maar ellende van!’

Dat had ik nooit begrepen. In mijn ogen kwam buurvrouw Loua nooit buiten zonder haar man en keek ze ons nooit recht aan. Meestal stond zij in de keuken heerlijke gerechten te maken, en als ik bij haar was, mocht ik altijd wat proeven. Het smaakte altijd heerlijk.

Mama kookte nooit meer lekker. Sinds wij bijna geen geld meer hadden, waren de maaltijden saai. Vroeger kookte mama weleens dagenlang. Dan lag er vlees in de marinade, zoals mama dit noemde. Die marinade rook naar knoflook en specerijen die zij op de markt kocht. Er hing dan een heerlijke zoete geur in ons huis van de hapjes die zij bakte.

Soms mocht ik haar meehelpen, maar meestal zei ze dat ik daar nog even te klein voor was. En als ze dan klaar was met koken, kwamen onze ooms en tantes op visite. Dan zaten we urenlang van al het lekkers te eten, en was het altijd gezellig. Nu kookte ze nooit meer zoveel en zo lang, kregen we nooit meer visite, en gingen we nooit meer naar de markt.

Mijn vriendinnetjes van school mochten niet bij ons thuis komen. Mama zei dat ze zich schaamde en bang was dat papa onverwachts thuis zou komen. Ik begreep dat wel. Onze inrichting was oud en kaal. Ik had geen speelgoed om mee te spelen, en we dronken alleen maar limonade als mama weer bij het Leger des Heils was geweest. Maar als de fles op was, kregen we alleen water of slappe thee die was gezet met een theezakje dat al gebruikt op het aanrecht stond. Overall waren slijtplekken op het tapijt en aan de muren te zien. Als er iets stukging, werd het niet vervangen omdat daar geen geld voor was.

Jayden had mij een keer verteld dat papa steeds zijn baan kwijtraakte vanwege de drank, en dat wij geen geld meer hadden om leuke dingen te doen.

In de verte hoorde ik sirenes, en een paar minuten later zag ik de blauwe lichten van een ambulance en twee politieauto's op de parkeerplaats. Ik maakte het kiertje van mijn gordijn kleiner, maar ik wilde toch wel zien wat er ging gebeuren. Mijn hart bonkte in mijn keel.

Even later zag ik allemaal mensen in uniform de galerij op rennen. Ze hielden stil bij onze voordeur. Er klonk een hoop herrie in de gang, waar mijn slaapkamer aan grensde. Moest ik er nou naartoe gaan, of kon ik maar beter op mijn kamer blijven? Mijn nieuwsgierigheid won het, en ik opende mijn slaapkamerdeur op een kier en keek recht de woonkamer in.



Ik sloeg een hand voor mijn mond om niet te gillen. Op de grond zag ik papa liggen, in een plas bloed. Uit zijn borstkas stak het heft van een mes.

Geschrokken duwde ik de deur verder open en zag Jayden staan. Zijn kleding zat onder het bloed, en ik zag hoe agenten zijn handen achter zijn rug trokken en hem boeiden. Het leek wel alsof ik in een film zat.

Ambulancebroeders waren papa aan het reanimeren. Ik had op school een paar weken geleden een EHBO-les gehad. We mochten toen oefenen op een pop. Maar dit was geen pop, dit was mijn vader!

Ik hoorde mama een politieagent smeken Jayden te laten gaan, omdat het een ongeluk was geweest. Een van haar ogen was dichtgeslagen, en ik zag allemaal scherven van ons servies op de grond. De stoel waar papa altijd op zat, lag op zijn kant. Mama's zwarte pruik lag ernaast op de grond. Haar eigen haar, dat zij altijd onder een pruik verborg, was kort en grijs. Ik had mama nog nooit zonder pruik gezien, en ik schrok van hoe zij eruitzag. Haar gezicht zat onder het bloed. Was dit een nare droom? Dit wilde ik niet! Vlug trok ik mijn slaapkamerdeur weer dicht en kroop terug in bed. Ik duwde mijn hoofd in mijn kussen en begon te huilen.

## Hoofdstuk 2

Asha, 1998

Helaas was het geen droom, maar werkelijkheid.

Een politieagente had mij waarschijnlijk gezien, want ineens stond ze naast mijn bed in mijn kamer. Ik schrok me een hoedje toen ik een hand op mijn rug voelde en trok de deken over mijn hoofd.

‘Hé liefje,’ zei ze zachtjes. ‘Kom maar, het is goed. Ik ben hier, en ik zal je beschermen.’ Voorzichtig trok ze de deken van me af.

Met mijn hoofd schuin keek ik naar haar. Ze stak haar hand uit en ik pakte die aan. Ik voelde hoe mijn broek nat werd en hoe de urine langs mijn benen liep. Vol schaamte keek ik van haar weg.

‘Het geeft niet,’ zei de agente geruststellend. ‘Het gebeurt wel vaker bij kindertjes. Kom maar uit bed. Ik zal je helpen, oké?’

Gehoorzaam kroop ik mijn bed uit en ging voor haar staan. Ik staarde naar de grond.

‘Zal ik even een washandje voor je pakken en een schone onderbroek en broek?’ De agente kwam overeind.

Mijn hele lijf trilde en ik kon bijna niet meer op mijn benen staan. Steeds zag ik papa op de grond liggen, met het mes in zijn buik. Zachtjes begon ik weer te huilen.

‘Rustig maar, meisje,’ zei de agente zachtjes. ‘Alles komt goed! Straks mag je naar je mama, oké? Wij gaan hier even wachten tot alles een beetje rustig is. Vind je dat goed?’

Ik knikte en ze gaf me een schone onderbroek en een washandje dat nog in mijn kamer lag. Ze draaide zich beleefd om.

De laatste weken mochten we ons alleen nog maar wassen

bij de wastafel. De douche werd niet warm, en het kostte te veel, zei mama. Ze had bij de burens een paar keer met hun telefoon gebeld naar de woningbouw, maar die hadden het te druk.

Vlug trok ik mijn natte onderbroek uit en waste me snel. Daarna kleepte ik me weer aan.

De deur van mijn slaapkamer was dicht, maar ik zag hoe twee agenten met mijn broer langs mijn raam over de galerij liepen. Jaydens hoofd was gebogen.

Ik voelde een brok in mijn keel. ‘Hij probeerde ons alleen maar te beschermen, hoor,’ zei ik zachtjes. ‘Jayden is de allerliefste broer die je maar kunt wensen.’

Dat was de waarheid. Jayden was een geweldige broer. Hij gaf nog liever zijn eigen eten aan mij dan dat hij het zelf opat. Op school nam hij het altijd voor me op als andere kinderen nare opmerkingen maakten. Hij liep altijd met me mee naar de klas, wat ik heel fijn vond.

Ik vond school verschrikkelijk. Vaak keek ik jaloers toe hoe andere kinderen lekkere dingen in hun broodtrommel hadden, en ik het vaak moest doen met een oud kapje bruinbrood zonder beleg. Heel af en toe zat er een appel in mijn tas, meestal met bruine, zachte plekken, maar dat deed me niet. Ik at de appel tot het klokhuis aan toe op.

Sommige kinderen uit de klas kregen melk in een pakje mee en vaak dronken ze die maar voor de helft op. Dan zorgde ik ervoor dat ik de juf hielp met opruimen, waardoor ik ongemerkt een aantal pakjes uit de bak kon halen. Die stopte ik dan onder mijn trui en dronk ze op de wc op.

Melk vond ik zalig, maar thuis was het altijd op. Mam kreeg van het Leger des Heils vaak houdbare melk in een groot pak, maar als die in de kast stond, had papa hem al te pakken. Hij dronk dan direct het hele pak leeg. Mijn moeder

zei dan dat de melk voor ons was, omdat wij nog in de groei waren, maar papa deed het iedere keer weer. En dan hadden mijn ouders weer ruzie.

Soms had ik het gevoel dat hij dit expres deed, om mij en mama te pesten.

‘Gaat het?’ vroeg de agente. ‘Ik heet Christel. Hoe heet jij?’ Ze stak haar hand uit. Om haar vingers zag ik een paar ringen fonkelen van de diamanten. Haar nagels waren rood gelakt. Haar haren waren blond en ze had de mooiste blauwe ogen die ik ooit had gezien. Die ogen keken me vriendelijk aan.

Ik was altijd jaloers op blanke mensen. Ik vond ze zo mooi! Mijn haar was zwart en het kroesde alle kanten op. Soms voelde ik me net een jongetje.

Iedereen in mijn omgeving zei altijd dat ik een bijzonder meisje was. Ik had een donkere huidskleur, maar had blauwe ogen. Iedereen in ons gezin had bruine ogen, en ik kende alleen maar blanke mensen met blauwe ogen. Hierdoor voelde ik me altijd een buitenbeentje. Papa had er ook vaak genoeg iets over gezegd. Hij zei dan dat ik niet zijn kind was, maar dat van de melkboer. Ik snapte niet wat hij hiermee bedoelde.

Daarom had ik me voorgenomen dat ik, wanneer ik ouder was, net als mama pruiken zou dragen, en misschien wel kleurlenzen om mijn blauwe ogen te laten verdwijnen, zodat ik erbij hoorde.

Ik pakte Christels hand en zei dat ik Asha heette. ‘Wat een mooie naam.’ Ze glimlachte vriendelijk.

Een beetje ongemakkelijk ging ik weer op mijn bed zitten en sloeg mijn deken om me heen. Ik kon maar niet stoppen met trillen. Het beeld van mijn vader, hoe hij erbij lag, bleef op

mijn netvlies verschijnen. Ik wilde huilen, maar er kwamen geen tranen meer.

Het liefst ging ik naar mijn moeder toe om haar te troosten. Ik wilde haar helpen haar wonden te verzorgen, zoals ik wel vaker had gedaan. Dan pakte ik een spons om het bloed te deppen, en pakte ik een zak met ijsblokjes, die standaard in onze vriezer lag, om die op haar ogen of andere blauwe plekken te leggen. Inmiddels kon ik ook goed tegen bloed. Ik zorgde altijd voor mama. Als papa mama weer eens had geslagen, durfde ze niet over straat of naar buiten om de vuilnis weg te brengen. Vaak deed ik dat dan voor haar en nam haar alles uit handen.

Jayden had vaak tegen mij gezegd dat ik daarmee moest stoppen. Ik was hier nog veel te jong voor, vond hij. Hij zei dan dat de rollen waren omgedraaid en vond het belachelijk dat ik op mijn leeftijd de zorg overnam. Maar dan zei ik tegen hem dat ik het graag wilde doen. Dat ik het leuk vond om voor mama en voor hem te zorgen. Dat ik het geen probleem vond dat ik, als ik thuis kwam van school, het huishouden moest doen.

Mama had het zwaar. Ik had haar vaak zien huilen. Ze was altijd zo verdrietig. Een keer had ik mama tegen Jayden horen zeggen, toen hij haar vroeg waarom ze hem niet verliet, dat zij heel veel van papa hield, en dat hij ziek was. Dat er hulp moest komen, maar dat ze geen geld hadden om die te betalen. Ik snapte het allemaal niet.

Jayden was niet bang voor papa. Heel vaak sprong hij ertussen als papa dreigde mama te slaan.

Ik vond het altijd heel spannend als Jayden niet thuis was als papa en mama ruzie kregen. Dan schreeuwde mama tegen mij dat ik het voor haar moest opnemen, maar dat durfde ik niet meer.

Ooit had ik geprobeerd tussenbeide te komen. Papa was woest geworden en had geschreeuwd dat ik de oorzaak was van al hun problemen. Dat ik een nietsnut was. Een domkop die nog niet eens goed kon afwassen.

De klap die voor mama was bedoeld, had ik opgevangen. Ik had het uitgegild van de pijn.

Mama deed niks. Ze nam het niet voor me op en had zich omgedraaid en was naar hun slaapkamer gelopen. Papa was zich rot geschrokken en had met tranen in zijn ogen gezegd dat het hem speet. Dat hij mij niet wilde slaan. Dat de klap voor mama bedoeld was. Daarna zei hij dat ik er ook niet tussen had moeten gaan staan. Hij gaf mij een vlinderkusje op mijn wang waar de klap terecht was gekomen, en had gezegd dat hij het goed met me zou maken.

Ik had mijn vader nog nooit zo gezien, en ineens besepte ik dat mama gelijk had: papa was niet echt zo. Dat deed de drank met hem.

Christel stelde me allemaal vragen, maar ik gaf geen antwoord. Ik staarde naar de vitrage voor mijn raam en volgde met mijn ogen het patroon dat erop te zien was. Het leken wel kleine bloemetjes die in elkaar overgingen. De vitrage hing er al zolang als ik me kon herinneren en was inmiddels behoorlijk gerafeld.

Ik wilde niet dat deze agente al onze geheimen wist. Jayden had dat ook tegen mij gezegd: als ik zou lullen, dan zouden wij uit huis worden geplaatst en dan konden wij elkaar niet meer zien.

Inmiddels gebeurde er op de galerij van alles. Ik zag mensen in witte kleding, met een fototoestel om hun nek. Ik zag hoe agenten naar binnen kwamen en weer naar buiten gingen.

Het duurde lang voor het weer wat rustiger werd.

Na een tijdje stond Christel op en opende de deur. Ze sprak

even met een andere agent.

Ik keek langs hen heen en zag hoe papa op een brancard lag met een wit laken over hem heen. Het was duidelijk te zien dat het mes nog in hem zat. Papa werd over de gang weggereden.

‘Asha, als je wilt, mag je naar binnen. Je papa is weg, al ligt er nog wel bloed. Probeer daar maar niet naar te kijken en eromheen te lopen, goed?’

Vlug sprong ik van mijn bed af en veegde met de muis van mijn hand even langs mijn ogen, in de hoop dat mama zo niet kon zien dat ik gehuild had.

‘Ik denk wel dat je naar je moeder wilt,’ zei Christel meevoelend.

Ik knikte. Mijn benen bibberden en ik was zenuwachtig. Ik wist niet of het kwam omdat ik het koud had, of omdat ik naar mama ging.

Christel pakte mijn hand. ‘Ik blijf bij je. Als je iets niet wilt, dan moet je het gewoon zeggen, hè.’

### Hoofdstuk 3

Asha, 1998

Automatisch gingen mijn ogen naar de grote plas bloed midden in de kamer.

Mama zat op de bank met haar handen in haar schoot gevouwen. Ze hilde. Naast haar zat een agent met een opschrijfboekje in zijn handen.

‘Nee! Hoe vaak moet ik je nog vertellen dat mijn man niet agressief was? Luister jij wel naar wat ik zeg? Dit was de eerste keer! Ik heb geen idee wat hem bezielde. Hij was de liefste kerel die ik ken. Hij was goed voor mij en voor mijn gezin,’ hoorde ik mama zeggen, door haar tranen heen. Toen ze mij zag staan, wenkte ze me. ‘Oh, liefje, wat verschrikkelijk, hè? Ik heb geprobeerd Jayden tegen te houden, maar het leek wel alsof hij een ander persoon was geworden. Hij hoorde mij helemaal niet meer.’

Even schoot het beeld van een tijdje geleden door me heen. Mam hing half over de reling van het balkon en gilde dat papa normaal moest doen. Dat ze alles zou doen om hem niet boos te maken. Papa had haar vast en schreeuwde wat voor kutwijf zij was en dat hij zo klaar was met haar en haar grote bek. Hij dreigde dat hij haar naar beneden zou gooien.

Ik was naar mijn vader gerend en had hem gesmeekt om mama los te laten. Angstig had ik me vastgeklampt aan zijn benen en keek door de spijlen van het balkon naar beneden, de diepte in. Wij woonden op de vijfde etage en ik wist dat als mama zou vallen, zij het niet zou overleven.

Papa had me weggetrapt en geschreeuwd dat ik me er niet mee moest bemoeien. Huilend was ik op het koude beton gevallen.

Doordat papa even uit zijn evenwicht was geraakt, liet hij



mijn moeder los. Mam viel met een harde klap naast me op de grond. Haar gezicht was bebloed en een van haar ogen zat dicht. Ze kroop tegen me aan, sloeg haar armen om me heen en begon hartverscheurend te huilen.

Jayden kwam op dat moment net thuis. Hij begreep onmiddellijk wat er was gebeurd, kwam naast ons zitten en zei dat hij dit ging oplossen. Dit kon niet meer langer zo doorgaan.

Pap stond als een robot naar ons te kijken. Zijn holle blik zou ik nooit meer vergeten. Hij mompelde iets van een excuus en liep daarna weg. De voordeur viel met een harde knal achter hem dicht.

Twee dagen bleef hij weg. Daarna kwam hij binnenwandelen alsof er niks was gebeurd en had een grote bos bloemen meegenomen voor mijn moeder. Hij liet zich op zijn knieën vallen en beloofde haar gouden bergen. Hij had een nieuwe baan waar hij een hoop geld mee zou verdienen, en hij zou nooit meer een druppel alcohol drinken. Ik zag hoe mama smolt voor zijn gebaar, en ze waren die dag heel klef met elkaar. Ze konden niet van elkaar afblijven.

Het ging een paar weken goed. Papa had om een voorschot gevraagd en wij gingen met z'n allen naar de snackbar om patatjes te eten. Ik mocht er zelfs een kaassoufflé en een blikje frisdrank bij.

Helaas duurde het niet lang; papa werd ontslagen en zocht zijn heil weer in de drank. De ruzies keerden terug, evenals de slaag die mijn moeder weer kreeg. De spanning was weer om te snijden.

Op een dag sommeerde papa mij om het eten klaar te maken. Er lag bijna niks meer in de kast, dus ik deed mijn best om wat groenten uit blik te bakken, samen met een ei. Mijn moeder deed niks. Toen ik met trillende knieën het bord voor

hem neerzette, zei mam dat ik naar mijn kamer moest gaan en moest gaan slapen. Zonder een weerwoord was ik naar mijn kamer gegaan.

Jayden kwam even later naar mij toe. ‘Ze maken elkaar maar af, ik ben er klaar mee! Ik ga maatregelen nemen. Dit is voor jou niet gezond. Ik neem je straks mee en ik ga voor je zorgen.’

Schoorvoetend liep ik naar mijn moeder toe en bleef voor de bank staan. Moest ik nu naast haar gaan zitten? Ik wist me geen raad en vroeg me af of ik iets moest zeggen.

Mama keek me aan. Haar gezicht was helemaal bont en blauw geslagen en er zat opgedroogd bloed boven haar oog. Haar ene oog zat dicht en ze had een flinke scheur op haar bovenlip.

Mijn tranen brandden, maar ik mocht niet huilen. Ik moest nu sterk zijn en mama troosten. Mijn moeder klopte op de plek naast haar. Ik ging voorzichtig zitten en vouwde mijn handen in mijn schoot. Ik wist niet wat ik moest doen.

Christel ging naast mij op de leuning van de bank zitten en legde haar hand op mijn bovenbeen.

De agent die met mijn moeder in gesprek was, zei dat hij jeugdzorg moest inschakelen, en geschrokken keek ik hem aan.

Mama pakte me stevig vast. ‘Jullie blijven met jullie poten van mijn kind af, begrepen! Over mijn lijk dat jullie mijn kind van me gaan afpakken!’ riep ze geschokt uit.

De agent keek even naar mij en zei: ‘Daar ga ik niet over, daar is jeugdzorg voor. Ik weet wel dat dit kind een hoop heeft meegemaakt vandaag, en dat dit niet goed is voor haar geestelijke gezondheid.’

Ik had geen idee wat hij hiermee bedoelde, maar ik wist wel dat als er jeugdzorg werd ingeschakeld, ik het huis uit moest.

En dat wilde ik absoluut niet! Huilend riep ik dat ik de allerliefste papa en mama van de hele wereld had.

Normaal gesproken zou mama nu tegen mij zeggen dat ik geen grote mond moest hebben en dat ik mijn stem niet mocht verheffen, maar nu drukte ze mij nog steviger tegen zich aan. ‘U hoort het. Mijn kind wil dit niet, dus gaat het ook niet gebeuren! Desnoods loop ik met haar weg!’ De agent keek haar recht aan. ‘Dan weten wij u wel te vinden, mevrouw Pinas. Jeugdzorg komt, of u dat nu wilt of niet. U heeft geen keus. Het gaat om uw dochter, mevrouw.’ Christel bemoeide zich er ook mee. ‘Mevrouw Pinas, natuurlijk halen ze uw dochter niet zomaar bij u weg. Maar het is nu eenmaal de wet om dit soort zaken te melden bij jeugdzorg, en wij moeten ons hieraan houden. Uiteindelijk gaat het om het belang van uw kind, dat begrijpt u toch wel? U heeft een heleboel meegemaakt en moet dit ook allemaal verwerken. Uw man is dood, en waarschijnlijk komt uw zoon pas over een paar jaar weer vrij.’ Ik voelde hoe mijn moeder begon te ontspannen. ‘Daarom juist! Ik heb mijn dochter nodig. Ik kan dit niet alleen.’ Het was net alsof ik in een tennisspel was beland; de ene zei dit, de ander dat. Ik wilde iets zeggen, maar Christel keek me even aan en zei zachtjes: ‘Het komt goed, liefje. Echt. Je kunt op mij vertrouwen. Ze komen alleen maar even kijken of je moeder en jij het samen zullen redden. Dat is alles.’ Ik keek in haar mooie blauwe ogen en knikte toen. Even ging er door me heen dat als ik haar als moeder had gehad, ik misschien een normaal leven zou hebben gehad.

## Hoofdstuk 4

Asha, 1998

Soms ging ik wel eens met vriendinnetjes mee om te spelen. Vaak woonden zij in een huis dat veel groter was dan ons appartement, en hadden ze een tuin. Hun slaapkamer stond vol met speelgoed, en de meesten hadden zelfs een televisie op hun kamer. Bij hen thuis was het altijd zo lekker warm, en meestal hadden ze een lieve moeder die al klaarstond met wat lekkers bij de limonade.

Mijn beste vriendinnetje heette Mia, en bij haar was ik het vaakst. Soms mocht ik ook mee-eten. Dan werden de lekkerste dingen op tafel gezet, en zag ik hoe anders, hoe lief, haar ouders tegen elkaar waren. Ze betrokken mij ook altijd bij hun gesprekken. Maar het mooiste vond ik dat ze ook echt naar mij luisterden. Het voelde zo ontspannen en ongedwongen, dat ik weleens jaloers was.

Mama en papa luisterden nooit naar mij als ik wilde vertellen wat ik had meegemaakt op school. Meestal domineerde mijn vader het gesprek, en ik merkte aan mijn moeder dat ze altijd nerveus werd als hij in haar buurt was. Daardoor luisterde ze meestal maar met een half oor en gaf ze rare antwoorden. Uiteindelijk vertelde ik niets meer, en zij vroegen er ook niet naar.

Als ik bij iemand ging spelen, moest ik het altijd eerst aan mijn moeder vragen. Jayden bracht mij dan heen en kwam me later weer ophalen. Van hem en mama mocht ik niet alleen door Zaandam fietsen.

Sinds Jayden op de middelbare school zat en veel met zijn vrienden ging chillen, kon ik niet meer afspreken met andere kinderen, omdat we nooit wisten hoe laat hij thuis zou komen.

Jayden kwam steeds minder vaak thuis, en ik merkte dat zijn gedrag veranderde. Soms bleef hij zelfs een paar dagen weg. Mama was dan radeloos en in paniek. Ze dacht altijd dat er iets aan de hand was, en liep ijsberend door de kamer. Als ik haar vroeg waarom ze zo deed, zei ze dat het niet goed was dat een Surinaamse jongen over straat zwierf met vrienden van allerlei andere nationaliteiten. Daar kwam volgens haar alleen maar ellende van.

Ik snapte mama niet. Waarom zou Jayden rottigheid uithalen? En wat maakte het uit of je nou een Nederlandse, Surinaamse of Marokkaanse jongen was? Het ging er toch om dat Jayden zich goed gedroeg?

Op een dag werd Jayden door de politie thuisgebracht. Mam en ik waren net aan het eten. Standaard werd de tafel ook altijd voor hem gedekt. Pap zat altijd met zijn bord op schoot op de bank met de televisie aan. Hij wilde niet samen met ons aan tafel eten. Ik was daar wel blij om. Hij had toch altijd commentaar op hoe ik at of zat. Het was nooit goed in zijn ogen.

Deze dag was papa nog niet thuis geweest.

De deurbel ging, en mam deed open. Ik sprong van mijn stoel, nieuwsgierig geworden. In de deuropening stonden twee politieagenten. Jayden stond ertussenin en keek naar de grond. Ik hoorde een van de agenten tegen mijn moeder zeggen dat Jayden drugs had gedeald, samen met zijn vriend Bilal.

Mama sprak Jayden streng toe en stuurde hem naar zijn kamer. Ik had Jayden nog nooit zo snel zien lopen.

De agent zei dat de officier van justitie hier nog op terug zou komen en dat ze haar brievenbus in de gaten moest houden. Daarna namen ze afscheid en liepen weg.

Snel schoot ik weer terug naar de eettafel, sprong op mijn stoel en deed alsof ik zat te eten.

Mam schreeuwde dat Jayden moest komen, en hij kwam de kamer binnen, zijn ogen strak op de vloer gericht. Mam pakte hem hardhandig vast en schudde hem door elkaar.

‘Godverdomme, wat moet ik met jou aan? Wil je straks vastzitten? Wil je naar een inrichting? Godverdomme man, hoe kun je! Diefstal, drugs, spijbelen en God weet wat je nog meer uitspookt! Je weet toch dat je altijd al met één-nul achterstaat met onze achtergrond? Wat wil je? Om de haverklap politie voor de deur? Ik schaam me dood! Jezus man, straks staat jeugdzorg hier voor de deur, en dan? Je mag nog blij zijn dat je vader dit niet allemaal meekrijgt!’ Jayden keek haar strak aan. ‘Ach ja, de appel valt niet ver van de boom, hè? Die kerel van jou is geen haar beter!’

Voordat ik besepte wat er allemaal werd gezegd, kreeg Jayden een harde klap in zijn gezicht. Ik had mijn moeder nog nooit zo kwaad gezien en hield mijn adem in.

Ik wist dat mijn broer een kort lontje had, en vroeger vaak op school vocht.

Jayden gaf mama een zet en schreeuwde dat het allemaal haar schuld was. Dat zij zich in elkaar liet timmeren door haar man was één ding, maar dat zij ons hierin meetrok, was misdadig.

‘Als jij zo bang bent voor jeugdzorg,’ zei hij, terwijl hij met zijn wijsvinger tegen haar borst prikte, ‘dan mag je wel eens beter op je dochter letten en beter voor haar zorgen. Jij bent alleen maar bezig met jezelf. Dat kind krijgt vaak niet eens een fatsoenlijke lunch mee naar school. Jij bent degene die zich moet schamen!’

Mam begon te schreeuwen en trommelde met haar vuisten op zijn borst. Ze beet hem toe dat hij op moest rotten als hij

het allemaal beter wist. Dat ze hem nooit meer wilde zien en dat hij wat haar betreft dood kon vallen.

Jayden snauwde dat ze een kutwif was en dat hij helemaal klaar met haar was. Dat ze moest stoppen zichzelf als slachtoffer te zien, terwijl ze dit zichzelf allemaal aandeed. Daarna draaide hij zich om en liep weg. Hij gooide de voordeur met een harde knal dicht.

Mijn moeder begon de tafel op te ruimen. Ze smiet al het servies in de wasbak. Ik zag de onmacht op haar gezicht, en haar ogen stonden verdrietig.

Ook ik was boos op haar om de dingen die ze tegen mijn broer had gezegd. Hoe kon ze? Jayden had het altijd voor haar opgenomen. Was dit zijn dank?

Mam merkte dat ik haar niet hielp en draaide zich om. Met boze ogen keek ze me aan. ‘Wil jij ook weg? Ren maar achter je broer aan. Daar is het gat van de deur!’ Ze wees met haar wijsvinger naar de gang. ‘Donder maar op! Laat jij mij ook maar in de steek. Ik vind het allemaal best. Hup, wegwezen! Ga achter je broer aan!’

Even stond ik in tweestrijd. Eigenlijk had ik met haar te doen. Ik ging van mijn stoel af en pakte haar hand vast. ‘Ik ga nergens heen, mama. Ik hou van jou.’

Mijn moeder ontspande, boog zich voorover en hilde hartverscheurend in mijn haren.

Twee weken en drie dagen liet Jayden niks van zich horen. Iedere avond liet ik mijn oplaadbare zaklamp branden in de hoop dat hij thuis zou komen en naar me toe zou gaan. Elke ochtend was de lamp leeg, en mijn broer niet thuisgekomen. Die zaklamp had ik van hem gekregen. Wij mochten de lampen nooit aandoen omdat dat te veel geld kostte. Jayden wist dat ik bang was in het donker, en op een dag kwam hij

met deze zaklamp aanzetten.

Mam deed alsof het haar niks kon schelen, maar ik wist wel beter. Ze snauwde meer en zei dat het allemaal haar schuld was. Dat zij had gefaald als moeder en hem de criminaliteit had ingejaagd. Ze sliep slecht en vaak hoorde ik haar 's nachts door de kamer lopen. Regelmatig zag ik ook lege groene flessen op het aanrecht staan. Toen ik er een keer aan rook, vond ik dat ze stonken naar rotte druiven.

Het enige dat mijn vader hierover had gezegd, was dat als dit Jaydens beslissing was, zij het moesten accepteren. Hij was niet eens boos geworden toen mama uiteindelijk had verteld dat Jayden thuis was gebracht door de politie, en dat hij stal en drugs dealde.

Ik snapte er niks van. Waarom gingen ze hem niet zoeken? Waarom bleven ze maar thuis, zonder Jaydens vrienden op te bellen of te bezoeken? Zoals die Bilal. Ik kende hem niet, zoals ik de meeste vrienden van Jayden niet kende. Maar als ze hem wisten op te sporen, konden ze misschien wel in contact komen met Jayden.

Uiteindelijk ben ik zelf gaan zoeken in Zaandam. Ik had mezelf ziekgemeld op school en liep uren door de winkelstraten in de hoop dat ik Jayden tegen zou komen. Maar ik zag hem nooit.

Meerdere keren was ik langs zijn school gegaan en had aan diverse scholieren gevraagd of zij Jayden kenden. Maar daar werd mij verteld dat niemand hem de afgelopen dagen had gezien. Wel kreeg ik van een van hen het adres van ene Ali, de broer van Bilal. Het kon zijn dat hij zich daar schuilhield, hadden ze gezegd. Maar toen ik aanbelde bij het huis, deed er niemand open.

Na ruim twee weken kwam Jayden doodleuk, alsof er niets was gebeurd, mijn slaapkamer binnenlopen. Hij zei dat hij



met mama had gepraat en dat hij beter zijn best zou doen. Dat het hem speet dat hij mij alleen had gelaten, maar dat het even niet anders had gekund. Hij zei dat hij naar een nieuwe school zou gaan, en dat hij het vanaf nu anders zou doen. Hij gaf me een aai over mijn bol en zei dat hij het heel lief vond dat ik hem was gaan zoeken.

Ik vond dat hij raar uit zijn ogen keek, maar ik had het idee dat hij al heel lang niet had geslapen.

Hij ging bij mij op bed liggen, zoals hij wel vaker had gedaan, en ik viel samen met hem in slaap. De arm die hij om mij heen had geslagen voelde zo vertrouwd en gaf me een gevoel van geborgenheid. Nu komt alles goed, ging er door mijn hoofd.

De volgende morgen was mama in een supergoed humeur. Ze had de tafel gedekt met allemaal lekkere dingen.

Op het aanrecht zag ik een stapeltje geld liggen. Mama zag dat ik ernaar keek en stopte het gauw in haar broekzak.

Ik snapte het niet. Hoe konden er ineens zoveel biljetten op het aanrecht liggen? Ik had thuis nog nooit geld zien liggen. We hadden nooit geld. Had papa weer werk? Misschien had Jayden wel een weekendbaantje en was zijn loon uitbetaald. Jayden had wel vaker een baantje gehad, maar hij hield het nooit lang vol. Net zoals papa.

Ik had papa en Jayden weleens horen praten over hoe moeilijk het was om werk te vinden. Dat werkgevers eerder voor een blanke gingen dan voor iemand met een kleurtje.

Ik zei er niks over en ging aan tafel zitten en genoot van het heerlijke eten, samen met mijn moeder en mijn broer.

## Hoofdstuk 5

Asha, 1998

De stem van Christel haalde mij uit mijn gedachten.

‘Asha, dit zijn mevrouw Braaksma en mevrouw Bos. Ze willen je even alleen spreken, in je slaapkamer. Mevrouw Braaksma is gezinshulp, en mevrouw Bos is van jeugdzorg. Zij gaan je wat vragen stellen.’

Voor me stonden twee dames. De een had lang blond haar en een vriendelijk gezicht, met een grote bril op haar neus. De ander had een streng gezicht, haar grijze haar in een knotje gebonden. Ik had direct een afkeer van haar. Waarom wist ik niet, maar ik vond het geen fijn mens om te zien. Ze had haar hand uitgestoken. Schuw keek ik ernaar.

‘Ga jij mee?’ vroeg ik aan Christel.

Christel schudde haar hoofd. ‘Nee, dat mag ik niet. Maar als je wilt, zal ik voor je slaapkamerdeur op je wachten. Vind je dat fijn?’

Ik knikte. De hand van de vrouw negeerde ik, en met tegenzin stond ik op. Ik wilde helemaal niet weg bij mijn moeder.

Mama pakte mijn hand vast en keek me even aan. Ik zag angst in haar ogen en wist dat zij zonder woorden probeerde te zeggen dat ik niks tegen deze dames mocht vertellen. Ik knikte even naar haar.

Met een bonkend hart en een droge keel liep ik achter de twee vrouwen aan.

Christel stond naast me en keek me liefdevol aan. ‘Kom maar, er kan je niks gebeuren,’ zei ze zachtjes, en ze kneep even bemoedigend in mijn hand.

Zonder dat ik het doorhad, bleef ik de hand van Christel vasthouden. Ik vroeg me af of ik hier niet onderuit kon

komen. Voor mijn gevoel kwam nu alles op mij aan. Eén verkeerd woord, en ik was de klos.

‘Kom maar,’ zei mevrouw Braaksma. ‘Meneer Klasing staat al op je te wachten.’

Welja, drie mensen die moeten aanhoren hoe mijn leven is...

‘Meneer Klasing zal niks zeggen. Hij zal alleen het een en ander opschrijven, zodat wij het later nog eens na kunnen lezen. Het zijn maar een paar vraagjes, hoor,’ praatte mevrouw Braaksma door.

Christel liep met me mee tot aan mijn slaapkamerdeur.

In mijn slaapkamer stond een wildvreemde man, die naar Mister Big stond te kijken. Dit moest dan die Klasing zijn, ging er door me heen. Ik bekeek hem even. Hij zag eruit als mijn schooldirecteur, meneer Spigt. Een lange, statige man met een kaal hoofd, en waarbij het leek alsof hij een houten plank in zijn maatpak had zitten.

Ik was bang voor meneer Spigt. Hij keek me altijd zo doordringend aan, alsof ik iets fout had gedaan. Als ik langs hem liep, zei hij altijd met een norse stem: ‘Goedemorgen, mejuffrouw Pinas.’

Op een keer had ik over hem gedroomd. Hij had allemaal kleine kinderen in de kelder van onze school verstopt, en hij wilde mij hier ook in hebben. Ik rende en rende, en net op het moment dat hij mij bijna te pakken had, schoot ik wakker.

Meneer Klasing lachte even vriendelijk naar mij. Zijn strenge uiterlijk viel meteen weg, en hij zag er een stuk minder dreigend uit. Ik boog mijn hoofd omdat ik me schaamde om mijn eerdere gedachte, en liep mijn slaapkamer binnen. De twee vrouwen liepen achter me aan en sloten de deur. Ik voelde hoe mijn hart sneller begon te kloppen.

‘Kom, liefje, ga maar op je bed zitten, dat praat misschien wat makkelijker,’ zei mevrouw Braaksma.

Ik las iets in haar ogen wat ik niet direct thuis kon brengen.

Had deze vrouw nou medelijden met mij?

Als een braaf meisje ging ik zitten. Mevrouw Braaksma ging voor me op de grond zitten en keek even in het rond.

Mevrouw Bos bleef staan.

Mijn kamer was helemaal niet gezellig, en ik schaamde me er een beetje voor. Gordijnen had ik niet; als ik ging slapen hing ik een donkere katoenen doek aan een paar spijkers voor het raam. De vitrage die er hing, zat vol gaten. In de hoeken van de kamer had ik blauwzwarte plekken, en mijn plafond had gele kringen. De vloerbedekking had slijtplekken. Nergens stond speelgoed. Ik had het inmiddels vergeelde behang wat opgevrolijkt met wat posters die ik uit een magazine had gescheurd. Op mijn bed lagen alleen maar een wollen deken en een hoofdkussen zonder sloop.

Ik pakte Mister Big op en drukte die tegen mijn borst aan.

Misschien vonden ze dat wel kinderachtig, maar dat kon me niet schelen.

‘Wat een leuke knuffelbeer heb jij. Heeft hij ook een naam?’

‘Mister Big,’ zei ik zacht, en duwde hem nog dichter tegen mijn buik aan.

‘Goed, Asha, we gaan je een aantal vragen stellen, en ik hoop dat je eerlijk antwoord zult geven. Je hoeft echt niet bang te zijn dat wij dingen stom vinden of raar. We willen alleen maar een beeld van je krijgen en weten hoe het met je gaat. Vind je dat goed?’

Nee, natuurlijk vond ik dat niet goed! Ik wist hoe ze bij jeugdzorg te werk gingen. Jelle, een van mijn buurjongens, was ook uit huis gehaald en we hadden nooit meer iets van hem vernomen. Van mama mocht ik niets zeggen, omdat ze

vaak genoeg had gezegd dat mij hetzelfde zou overkomen als Jelle als ik dat deed. Ik was als de dood dat ik iets zou zeggen waar ik later spijt van zou krijgen.

Ik negeerde deze gedachte en zei zachtjes: ‘Ja.’

Meneer Klasing had zich het krukje waar mijn pyjama op lag toegeëigend, en nadat hij mijn pyjama op mijn bed had gelegd, ging hij zitten. Hij sloeg zijn benen over elkaar en vouwde een opschrijfboekje open.

‘Asha, hoe oud ben je?’

Wat was dat nou voor een domme vraag? Dat wisten zij heus wel! Maar gehoorzaam zei ik dat ik twaalf was.

‘Oh, dus je zit in groep acht, toch?’

Ik knikte.

‘Vind je het leuk op school?’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Weet ik niet. Ik ben al wezen kijken bij mijn nieuwe school. Veel kinderen uit mijn klas gaan daarheen. Maar ik weet niet wat ik van die nieuwe school moet vinden. Ik vind naar school gaan best wel heel saai.’

Mevrouw Bos knikte goedkeurend, en ik zag hoe meneer Klasing alles opschreef.

Mevrouw Braaksma glimlachte naar me en zei dat zij vroeger school ook verschrikkelijk vond en dat ze ook het liefst thuis wilde blijven.

Ik knikte enthousiast en zei zonder erbij na te denken: ‘Ik blijf ook het liefst thuis. Dan zeg ik tegen mama dat ik buikpijn heb. Meestal heb ik dat ook echt, hoor. Soms knort mijn buik zo erg dat het echt zeer doet. Mama trapt er alleen nooit in. Zij zegt vaak, als ik zeg dat ik me ziek voel, dat ik er gewoon naartoe moet, want anders komen ze me halen en moet ik in de gevangenis.’

Geschrokken sloeg ik een hand voor mijn mond. Shit, waarom zei ik dit nou? Angstig keek ik naar het gezicht van mevrouw Braaksma. Wat ben ik toch een domme koe! Mevrouw Bos zag waarschijnlijk mijn paniek en gaf me een knipoog.

Mevrouw Braaksma ging er direct op in. ‘Dan heeft je mama het fout. Het is niet zo zwart-wit. Heel soms worden kinderen hierdoor uit huis geplaatst, maar die gaan niet naar een gevangenis, hoor.’

‘Gaat Jayden de gevangenis in?’ Ik voelde hoe de tranen in mijn ogen sprongen.

Mevrouw Bos ging op haar hurken voor me zitten. ‘Nee, dat denk ik niet. Ik denk – maar dat weet ik niet zeker – dat jouw broer waarschijnlijk naar een internaat wordt gestuurd. Dat is een huis waar kinderen worden opgevangen, en die krijgen daar dan les. Je moet nu eenmaal naar school, dat is de wet. Zelfs als je ziek bent of een hele lange tijd naar het buitenland gaat, dan moet je leren.’

Blij dat ik nu niet een fout had gemaakt, knikte ik. ‘Ik ga alle dagen naar school en als ik huiswerk krijg, dan maak ik dat direct,’ zei ik trots.

‘Wat vind je het leukst om te doen?’ vroeg ze belangstellend. Ik vertelde haar dat ik heel goed was met taal, en dat ik het leuk vond om boeken te lezen. Ik had de serie De Vijf al meerdere keren gelezen.

‘Ben je lid van de bibliotheek?’

‘Dat vindt mama te duur. Ik mocht ze een paar keer lenen van een vriendinnetje uit mijn klas.’

Meneer Klasing bleef alles opschrijven.

‘Heb je nog meer hobby’s? Zit je op een sport of doe je iets met muziek?’